

Lónyay Menyhért

(Nagylónya, 1822. január 6-Budapest, 1884. november 3.)

Gazdag földbirtokos családból származott. Tanulmányait otthon, majd a budai piaristáknál végezte. A pesti egyetemen jogi diplomát szerzett. Ezután politikai pályára lépett. Már 1843-ban, 21 éves korában Bereg megye országgyűlési követe volt. Politikusként Széchenyi volt az eszményképe, akivel később szoros barátságba került. Sokat utazott, főként gazdasági kérdésekkel foglalkozott. Állandó munkatársa volt a Pesti Hírlapnak. 1848-ban pénzügyminisztériumi államtitkár lett. A világosi fegyverletétel után külföldre menekült, 1850-ben azonban visszatérhetett. Mint a Felsőszabolcsi Társulat elnöke vezető szerepet játszott a Tisza szabályozásában. 1867-ben pénzügyminiszter, 1871-ben miniszterelnök lett. 1858-tól a Magyar Tudományos Akadémia tagja, 1871-től elnöke is volt.

Elsősorban politikai szakíró volt. Cikkei főként a Pesti Hírlap, a Pesti Napló és a Budapesti Szemle hasábjain jelentek meg.

Fontosabb művei:

Hazánk anyagi érdekeiről. Pest, 1847-48; Pénzügyi levelek. Pest, 1848; Közügyekről. Nemzetgazdászati újabb dolgozatok. Pest, 1863; Gróf Széchenyi István és hátrahagyott iratai. Bp. 1875; Önéletrajz. Bp. 1875.

Irodalom:

Lehoczky Tivadar: Bereg vármegye monográfiája. Ungvár, 1881. Miklós Elemér: Bereg irodalmi hagyományai. Nyíregyháza, 1988.

/Katona Béla: Szabolcs-Szatmár-Bereg irodalmi topográfiája, I. Nyíregyháza: Jóna Múzeum. 1996./